

Odwołanie wniesione w dniu 25 maja 2011 r. przez Gaëtana Barthélémy'ego Maxence'a Mioniego od wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-28/10 Mioni przeciwko Komisji

(Sprawa T-274/11 P)

(2011/C 232/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gaëtan Barthélémy Maxence Mioni (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat L. Vogel)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene w całości zaskarżonego wyroku wydanego w dniu 15 marca 2011 r. przez drugą izbę Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej, doręczonego listem poleconym z dnia 15 marca 2011 r., w którym oddalono skargę wnoszącego odwołanie złożoną w dniu 7 maja 2010 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania, w tym kosztami niezbędnych wydatków poniesionych z racji postępowania, w szczególności zaś kosztami ustanowienia adresu, podróży i pobytu, a także honorariów adwokatów, zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego oraz przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi do spraw Służby Publicznej. Wnoszący odwołanie zarzuca, po pierwsze, że Sąd do spraw Służby Publicznej niewłaściwie ocenił przedłożone dokumenty opatrzone w aktach nr 22, 23, 24, 25, orzekając w pkt 31 wyroku, że bytność wnoszącego odwołanie we Francji w latach 1999 — 2000 nie może być uznana za równoznaczną z wolą przeniesienia przez niego ośrodka interesów życiowych do kraju urodzenia, a po drugie, że w pkt 29, 31 i 33 zaskarżonego wyroku Sąd dokonał niespójnej oceny pojęcia zwykłego miejsca zamieszkania.

- Zarzut drugi dotyczący przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi do spraw Służby Publicznej i braku uzasadnienia, ze względu na to, że Sąd uzasadnił opóźnienie w zaprzestaniu wypłacania dodatku zagranicznego „nieporozumieniem w kwestii miejsca uzyskania przez skarżącego matry”. Wnoszący odwołanie zarzuca, że Sąd nie wziął pod uwagę dokumentu nr 15 z akt, nie

udzielił odpowiedzi na pkt 31 skargi, a tym samym poczynił oczywiście nieprawdziwe ustalenia faktyczne.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2011 r. — TF1 przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/11)

(2011/C 232/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Télévision française 1 (TF1) (Boulogne Billancourt, Francja) (przedstawiciele: J.P. Hordies i C. Smits, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w ramach środków organizacji postępowania zgodnie z art. 64 § 3 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem nakazanie przedstawienia dokumentów, którymi Komisja posłużyła się w celu stwierdzenia proporcjonalnego i przejrzystego charakteru finansowania publicznego, tzn.: sprawozdania z wykonania art. 2 i 3 dekretu odnośnie do lat obrotowych 2007 i 2008 i projektu sprawozdania przewidzianego w art. 2 za rok 2009, jak również poufnej wersji zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji 2011/140/UE z dnia 20 lipca 2010 r. stwierdzającej za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa w formie rocznej dotacji budżetowej, którą władze francuskie zamierzają przyznać na rzecz France Télévisions.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący błędnej wykładni imperatywnego związku między nowymi podatkami przewidzianymi w ramach reformy publicznego sektora audiowizualnego a finansowaniem France Télévisions. Strona skarżąca podnosi informacje pozwalające na wyciągnięcie wniosku o istnieniu koniecznego związku między, z jednej strony, podatkiem z tytułu reklam i podatkiem od usług łączności elektronicznej a, z drugiej strony, dotacjami budżetowymi zapłaconymi France Télévisions, zarówno pod względem prawnym, biorąc pod uwagę całość odpowiednich przepisów krajowych, jak również z gospodarczego punktu widzenia, uwzględniając mechanizm obliczania kwoty pomocy, stawki podatku i jego rzeczywistego wykorzystania.

- 2) Zarzut drugi dotyczący ryzyka nadmiernej rekompensaty związanego z nowym mechanizmem finansowania France Télévisions. Strona skarżąca zarzuca Komisji, po pierwsze, że ze względu na okoliczność, iż nie miała dostępu do szeregu dokumentów administracyjnych, nie jest w stanie skutecznie wykonać swego prawa do wniesienia skargi i, z drugiej strony, że Komisja dokonała błędnej wykładni art. 106 ust. 2 TFUE nie uwzględniając przesłanki dotyczącej skuteczności gospodarczej w zakresie świadczenia usługi w ramach kontroli zgodności z prawem spornego środka.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący nieuwzględnienia innych uregulowań TFUE i prawa wtórnego. Strona skarżąca twierdzi po pierwsze, że podatek od usług łączności elektronicznej jest sprzeczny z art. 110 TFUE, po drugie, że sporne podatki stanowią ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług i ograniczenie swobody przedsiębiorczości ze względu na to, że nagromadzenie szczególnych podatków od sektorów nadawania radiowego i telewizyjnego oraz telekomunikacji znacznie ogranicza nadawcom radiowym i telewizyjnym i operatorom telekomunikacyjnym możliwość wykonywania ich działalności gospodarczej we Francji i, po trzecie, iż sporny środek jest sprzeczny z dyrektywą 2002/20 z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, ponieważ nakłada on podatek na operatorów telekomunikacyjnych, którzy nie przestrzegają warunków przewidzianych w dyrektywie.

Skarga wniesiona w dniu 31 maja 2011 r. — Carlotti przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-276/11)

(2011/C 232/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie-Arlette Carlotti (Marsylia, Francja) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie i orzeczenie,
- że decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotycząca zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego jest niezgodna z prawem;
- że zaskarżona decyzja jest nieważna;
- że Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zabiega o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 marca 2011 r. odmawiającej stronie skarżącej prawa do

uzupełniających świadczeń emerytalnych od momentu ukończenia przez nią 60 roku życia (począwszy od lutego 2012 r.), wydanej na podstawie decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r. dotyczącej zmiany systemu uzupełniających dobrowolnych świadczeń emerytalnych dla posłów do Parlamentu Europejskiego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących:

- naruszenia praw słusznie nabytych, przyznanych skarżącej przez akty prawne oraz zasady pewności prawa;
- naruszenia zasad równego traktowania i proporcjonalności, w zakresie, w jakim decyzja z dnia 1 kwietnia 2009 r. oraz zaskarżona decyzja dokonują podwyższenia wieku emerytalnego o trzy lata i to bez okresu przejściowego;
- naruszenia art. 29 przepisów dotyczących zwrotu kosztów i diet posłów Parlamentu Europejskiego, który stanowi, że kwestorzy i sekretarz generalny czuwają nad wykładnią i ścisłym stosowaniem tych przepisów;
- oczywistego błędu w ocenie, którym dotknięta jest decyzja biura Parlamentu Europejskiego z dnia 1 kwietnia 2009 r., zmieniająca uregulowanie stanowiące podstawę wydania zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim opiera się ona na bezzasadnej ocenie sytuacji finansowej funduszy emerytalnych;
- naruszenia dobrej wiary przy wykonywaniu umowy i nieważności klauzuli dotyczących warunków całkowicie zależnych od woli jednej ze stron.

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2011 r. — T&L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-279/11)

(2011/C 232/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: T&L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Bidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, adwokat, i D. Slater, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że niniejsza skarga o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 ust. 4 TFUE lub zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w odniesieniu do rozporządzenia nr 222/2011, rozporządzenia nr 293/2011, rozporządzenia nr 302/2001 i rozporządzenia nr 393/2011 są dopuszczalne i zasadne;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 222/2011 ustanawiającego nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania pozakwotowego cukru i izoglukozy na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2010/2011;